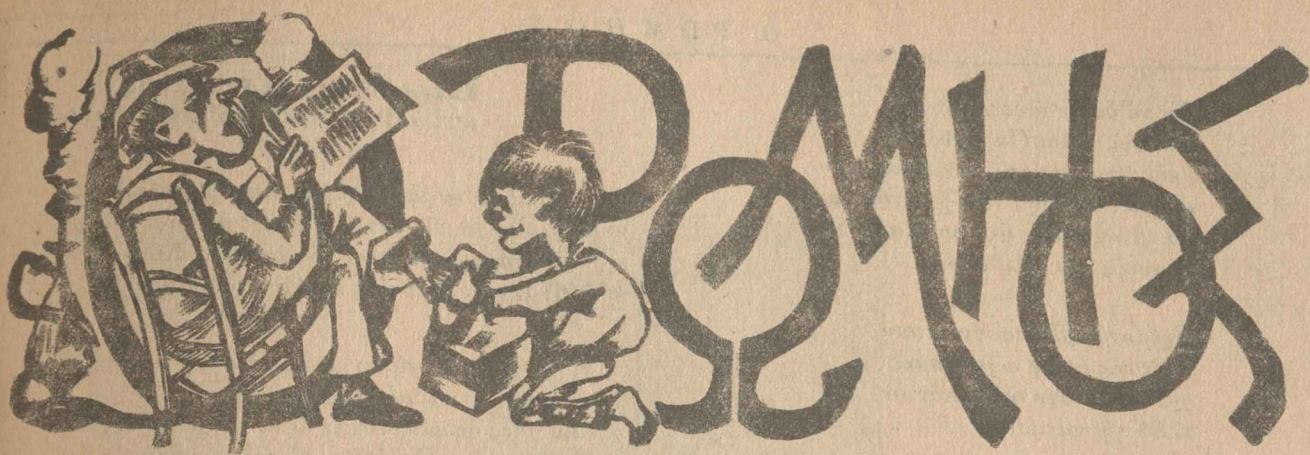

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτον αριθμούντες χρόνον
τήν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑννηακόσα καὶ ἑξή
καὶ ὅλα χάρις Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ ὅσ' τὸ χέρι.

Ὁ γδὴ τοῦ Μαρίου καὶ δεκάτη,
θ' ἀκούσωμε καὶ λόγο τοῦ Κορφήτη.

Ποῦντος ἑννακόσα καὶ τριαντατρία,
μαίνεται γὰρ κάλπαις καθεμὴν φατορία.

Τὸν Πεσμαζόγλου, βρὲ παιδῶν,
ψηφίσετέ τον μὲ καρδῶν.

Ἄσπρο γὰρ τὸν Πεσμαζόγλου δὶχως βρόντους καὶ φωναῖς,
μήτε καὶ Ἀπικόρχης εἶναι, μήτε κούφιος κουνενέας.
Ἐν μονάχῳ ἐκτεθῆ, κἂν μὲ Κόντε, κἂν μὲ Ράλλη,
πάντα θᾶναι, βρὲ παιδῶν, τετραγωνικὸ κεφάλι.

Ἄσπρο γὰρ τὸν Πεσμαζόγλου, τὸν φιλόδημο πολίτη,
ποῦ σὲ τόσων μπαίνει μύτη.
Γὰρ ὅσοι οὗτοι δὲν λείει καὶ γὰρ αὐτοὺς καιρὸς δὲν χάνει,
μήτε φθέγγεται πολλὰ,
μόνο λίγα καὶ καλὰ,
ποῦ μπορεῖ καὶ νὰ τὰ κάνη.

Ὅταν γὰρ πρῶτος νικητὴς στήν ἐκλογὴ,
ποῦ δὲν ἔχει κόμπον γλώσσης,
καὶ ὅταν τάλαντον τοῦ δώσης
τὸν πονηρὸ τὸν δοῦλο δὲν τὸ κρύβει μὲς στή γῆ.

Ἄσπρο γὰρ τὸν Πεσμαζόγλου μὲ τὰ γρόσα τὰ πολλὰ,
ποῦ τὸν γένναϊο καὶ ἐδεργετικὸ κυλῆ,
καὶ κοινῶν καλῶν ὠφέλη
δὲν πηγαίνουν στὰ χαμένα,
μόνο Τράπεζα δὲν θέλει
νὰ συστήσῃ καὶ μ' ἐμένα.

Ὅταν γὰρ τὰ μεγάλα τὰ γνωρίζουν οἱ πολλοὶ
καὶ τοὺς ψηφοφόρους φουσκωμένα δὲν πονεῖ,
μήτε τὸν τυφλόνει τύφος
ταλλαράδων προπετιῶν,
καὶ ὅς τὸν στεφανώσῃ ἡ ψῆφος
φιλοδήμων πολιτῶν.

Ἄσπρο γὰρ τὸν Πεσμαζόγλου, ποῦ συντρέχει τὰ φτωχὰ,
μήτε τὴν Βουλὴν τὴν θέλει γὰρ τὰ μάτια μοναχὰ,
γὰρ ρουσφέτια, γὰρ λουφέδες, γὰρ κουβένταις στὸν ἄερα,
γὰρ κρυφτοὺς, γὰρ περιπάτους,
καὶ γὰρ νὰ τὸν λὲν πατέρα
ξεχαρβαλωμένου κράτους.

Ἄσπρο γὰρ τὸν Πεσμαζόγλου, ρίξετε κονκιά στὸν Γιάγκο,
γὰρ νὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ καὶ μὲ τὸ διαβολοφράγκο.

Ἄσπρο γὰρ τὸν Πεσμαζόγλου, ποῦ δὲν εἶναι μυιγομάχος,
καὶ μὲ τόσα σούρια φέρτα θὰ τοῦ πέσῃ καὶ τὸ πάχος.

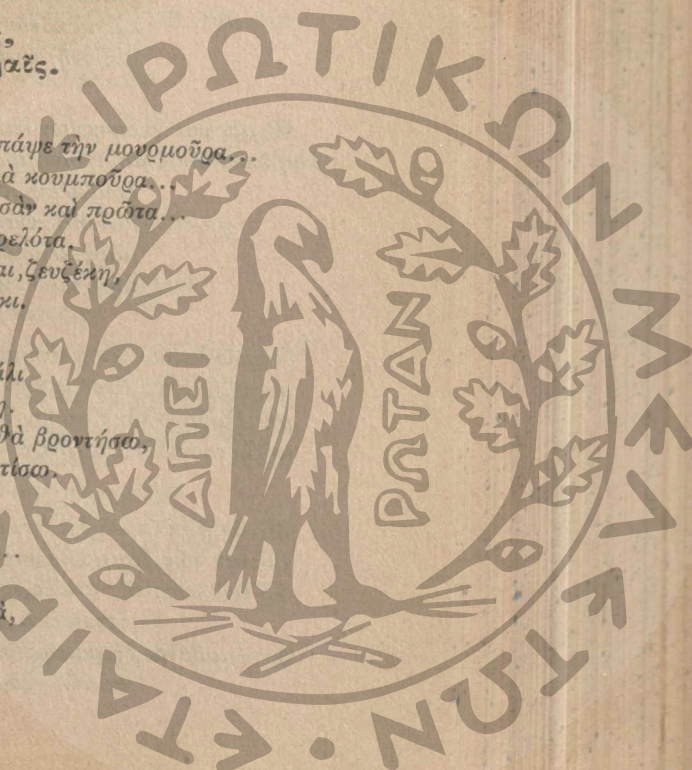
Ἄσπρο γὰρ τὸν Πεσμαζόγλου, ποῦ μπορεῖ πολλὰ νὰ κάνῃ,
καὶ ὅσως καὶ τὸν Ἱμπραήμη κατορθώσῃ νὰ λευκάνῃ.

Βοή, πιστολῶν,
κορδόνῶν καὶ ἑλῆαῶν.

Φ. — Πάμε στὰ κέντρα, Περικλῆ, καὶ πάψε τὴν μονομουῖρα.
Κορδόνῶν, Δεβίδαρος, καὶ τράβα μὴ κουμπούρα.
Γιὰ κάλπαις ὅς λυσάξωμε καὶ πάλι σὰν καὶ πρῶτα.
Δεβίδαρος, Κορδόνῶν, καὶ ρίχνε βαρελότα.
Κορδόνῶν, Δεβίδαρος.. μὴν κάθισαι, ζευζέκη,
καὶ ἀμέσως δυναμίτιδος ἀμόλαρε φυσέκι.

Π. — Λύσσα μ' ἔπιασε καὶ πάλι
γιὰ τῆς ἐκλογαῖς μεγάλῃ.
Μπούμ!.. θ' ἀστράψω, θὰ βροντήσω,
καὶ πρὸς κέντρα θὰ λακτίσω.

Γίγνω μία κουμπούρα...
σηκωθῆτε στὸ φτερό,
τῶν Ρωμηῶν κηφηναρῶν,
νὰ μὴ χάνωμε καιρό.

Γιὰ νὰ δοῦνε τοὺς Ἀγῶνας
καὶ τοὺς πάλαι Παρθενῶνας
ξέναις ἔρχονται καὶ ξένοι μὲς στὴν νέαν ἐκλογὴν...
μπούμ! σὶ αὐτὰ των ἢ πιστόλαις
γιὰ νὰ νοιώσουν ὅλοι κι' ὅλαις
σὲ πυρὸς πῶς ἦλθαν γῆν.

Βορέμεσθε, βλαστοὶ γιγάντων,
κι' ἄς σᾶς πιάσῃ φρενησμός,
γιὰ νὰ μάθουν τέλος πάντων
τί θὰ πῇ πολιτισμός.

Εἰς τῶν φώτων τὴν κοιτίδα
ἐκλογὴ θὰ πῇ σανίδα
καὶ κουμποῦρα καὶ μαχαίρα,
κι' ὅποιος ἔρχετ' ἐδῶ πέρα
νὰ τὸν πιάνῃ κρῶα φρένη
καὶ νὰ κἀνῃ διαθήκη.

Ἐκλογὴ θὰ πῇ τρομάρα,
βρόντος, ἀγριοφωνάρα,
μόρηδες, κηφηναριά,
δίχως νόμο' λευθεριά.

Πᾶμε, Φασούλῃ, στὰ κέντρα μὲ μαδέρια καὶ σανίδια
γιὰ ν' ἀκούσουμε τοὺς λόγους καὶ τὰ θάνατα βροσιδία.

Στὸν ἄερα τὸ καπέλο...
Ζήτ' ὁ Ράλλης... λόγῳ θέλω.
Ζήτω τῆς ρεπουμπλικᾶρας,
τῆς καινούριας Κορδονάρας.

Μὲς στὸν ἑξαλλον ἀγῶνα,
μὲς στὸν κουμποῦριον τοὺς ἦχους,
καὶ τοῦ γέρον τὴν εἰκόνα
τὴν κολλοῦν ἠγῶν στοὺς τοίχους.

Φ.— Τρίζουν ξύλα καὶ κοῖ κοῖ,
παίζουν ὀλό κι' οἱ νεκροί.
Τάφους πεθαμμένων σκάβουν,
κόκκαλα νεκρῶν ξεθάβουν,
καὶ τὰ κάνουνε ταμπούρια
μὲς στῆς ἐκλογῆς τὴν φούρια.

Μὲ μορφὰς ὑποψηφίων ἐπλημύρησαν οἱ τοῖχοι,
κι' ἐκλογὴν ζητοῦν θριάμβους μὲ νεκροὺς οἱ τυμβωρῆχοι.
Περικλέτο, πάρε φῶς!
καὶ στὰ κέντρα νὰ γυρῇ...
μὰρς, κλαρίνο, κλαπαδόρα,
τουμπιλέκι καὶ ζουρνᾶς.

Χεροῦκλα ποῦ δὲν φαίνεται ρομφαίαν νίκης πάλαι,
μυρὶς ἢ φύσις, ἀνοιξίς, ἀηδόνη, πεταλούδαις,
τὸν Ράλλαρον τὸν ἐπῆσαν τὰ νευρικά του πάλαι
κι' εἶπε τοὺς ἀντιπάλους του ξετοίπωνται μαῖμοῦδες.

Μὰ κι' ἡ μαῖμοῦδες θύμωσαν καὶ μὲ σκωμμάτων βέλη
τοῦπαν πῶς δέσιμο σφικτὰ μὲ τὸ κορδόνι θέλει.
Κι' ἐγὼ μὲς στῆς ἀνοιξέως τὸ φουντωτὸ γρᾶσιδι
ἐσεισώπιστα στρωμένος,
ἀπολαμβάνω, Περικλῆ, τὸν κέντρον τὸ βροσιδί
καὶ τῶν γλωσσῶν τὸ μένος.

Περιοδεῖα τῆς Ράλλου καὶ λόγοι πρὸς τοὺς Θεσσαλοὺς.

Φ.— Πειράζουν τὸν Λεβίδαρο καὶ τοῦ φωνάζουν φῶλαρο,
κι' ὁ Ράλλαρος μᾶς ἔφυγε κι' ἐπῆγε μὲς στὸν Βόλαρο,
κι' ὁποδοχάραις τοῦκαναν μ' ἀλαλητὸ κι' ἀντάρα,
κι' ἐκεῖνος τοὺς ἀνέπτυξε κοτζάμι προγραμματάρα.

Ἐσεῖσθη καὶ τὸ Πήλιον,
καὶ μὲ πυρφόρον ἥλιον
σφριγῶντες ἀφνιπνίσθησαν ὅλ' οἱ νοῦθοι κι' οἱ χαῖνοι
καὶ παρασάγγας ἀπ' ἐκεῖ ταχύτατος ἐλαύνει,
καὶ μπαίνει μὲς στὰ Τρίκκαλα καὶ μπαίνει στὴν Καρδίττα
κι' ἐποίμανε τὸ ποίμνιον μὲ Κορδονάρχη γαλίστα.

Τοὺς μίλησε καὶ γιὰ Στρατό, τοὺς εἶπε καὶ γιὰ Στόλαρο,
γιὰ Γιάρορο, γιὰ Βουλκάναρο, κι' ἀντιτορπιλλοβόλαρο.
Κι' ἐγὼ μαζὶ τοῦ πέταξα σὰν τὸν παλῶ τὸν Ἰκαρο,
τοὺς τάπε, τοὺς παραίτησε,
καὶ μὲ τὸν ρεπουμπλικᾶρο
γλυκὰ τοὺς ἐχαιρέτησε.

Τὸν ἴδατε τὸν Ράλλαρο, τὸν νευρικό Σανάκη;
τὸν ἴδαμε νὰ πηλαλῇ σὲ ρούγαις καὶ σοκάκη.
Καὶ τοῦτον τόσοι βλάμηδες
τὸν χόρτασαν χαλβάδες,
Ραββῖνοι καὶ χαχάμηδες
καὶ Μπαϊράμ—Μπαμπάδες.

Τὸν ἴδατε τὸν Ράλλαρο, τὸν Μῆτσο τὸν λεβένταρο;
τὸν ἴδαμε σιτοὺς Θεσσαλοὺς καὶ τοῦτον τὸν ἀφένταρο.
Μόσχο γιὰ τοῦτον ἔσφαζαν, ἀρνὶ καὶ κοτοπούλαρο,
καὶ ντιστεγνὲ βλαχόκαλτσαις βαροῦσαν τὸν τσαούλαρο.

Ἀπὸ ἠγῶν παράθυρα καὶ ζαχαροπλαστεῖα
προγραμματάραις ἔβγαξε γεμάτος εὐρωστιά,
κι' εἶχε στὰ λόγια ζάχαρι, κι' εἶχε στὰ λόγια μέλι,
καὶ χάσκοντες τὰ χάρβανε πολλοὶ Κορδοναρέιοι.

Τὸν ἴδατε τὸν Ράλλαρο, τὸν νέο Κορδονίδη,
ποῦναι φρουρὸς τοῦ Στέμματος μὲ λαϊκὸ σανίδι;
Τὸν ἴδαμε σιτοὺς Θεσσαλοὺς, διαβόντρον μου κουλούρι;
Ἀήμαρχοι τὸν προσκύνησαν μ' ὀλόχρυσά τουζλόγια,
κι' ὡς ποῦ νὰ πῆς πάτερ ἡμῶν ἡ γῆ τῆς Θεσσαλίας
ἔγινε μὲ τὸν Ράλλαρο γῆ τῆς ἐπαγγελίας.

Τὸν ἴδατε; τὸν ἴδαμε μ' ἐκεῖνο του τὸ μένος,
κι' ἀπὸ τὴν καλοπέρασι κακοστομαχασμένος
μετὰ λαμπάδων καὶ φανῶν ἐντὸς δόλγου φθάνει...
Π.— Ἀμμὲ κι' ὁ Θεοτόκαρος, Φασούλαρε, τί κάνει!

Φ.— Αὐτός, βρὲ τσαναμπέταρε
καὶ χαῖνε Περικλέταρε,
ποῦ τὸν γεραίρουν οἱ Κορφοί,
βλέπει τὸ πᾶν ἀφ' ὑψηλοῦ,
καὶ δὲν τοῦ καίγεται καρφί
γιὰ τὴν φουρνόζα τὴν Ράλλου.

Δὲν τὸν σκιάζ' ἡ Κορδονάρα,
μήτε κανενὸς φωνάρα,

κάθεται σὰν Ἄγγλος κρύος
καὶ κυττάζει μακαρίως
τὴν κομψὴν του σκαρπινάρα.

Γιὰ νῆφους, Θεοτόκαρε, τρέχα μὲ κλεφτοφάναρο
καὶ λέγε μας τί θὰ γενῇ καὶ γιὰ τὸν Μητροφάναρο.
Καὶ πρὸς τὸν Δούναβι, καὶ πρὸς τὸ Τάιναρο
τῆς Πεντελᾶρας σκέπτονται τὸν προφῆν Ἡγούμεναρο.

Κι' ὅλοι ρωτοῦν περίεργοι κι' ἐγὼ τὸ φορομούλαρο
πῶς τώρα πιάστηκε γι' αὐτὸν
τὸν ὄσιον τὸν ζηλευτὸν
τῆς Μητροπολίταρος μὲ τὸν Στεφανοπούλαρο.

Π.— Ἐμπρὸς λοιπὸν, σανίδαρος,
Κορδονάρος, Λεβίδαρος.

Τὸν Λεβίδαρο γιὰ πῖνα
τὸν ξαναπειράζουν τώρα,
κάποτε τὸν λέν Μαρίκα,
κάποτε τὸν λέν Πανδώρα.

Μὰ θαρρῶ πῶς ἡ Μαρίκα κι' ἡ Πανδώρα, πατριώτη,
θάρρη Βουλευτάρα πρώτη.

Φ.— Τὸν Λεβίδαρο ν' ἀσπρίσῃς, τὰνδονάμι τῆς Βουλῆς
ποῦ σὰν εἰν' ἐκλογιὰ
πάντοτε σχεδὸν νικᾷ...
ἀνὰ γρήμιος παράγων τῶν νικῶν ὁ Νικολῆς.

Τὸν Σκουζέδαρο ν' ἀσπρίσῃς δίχως ἄλλο, μασκαρᾶ,
ποῦναι φρόνιτος πολὺ
καὶ σωφρόνως ὀμιλεῖ,

μίλησε καὶ στὴν Ἐθρόπῃ μὲ Μενίστρον σοβαρά.
Νοικοκύρης, διπλωμάτης κι' ἐδπατρίδης προσφιλῆς...
δίνει, βρὲ, καὶ καραμέλαις στὰ ξενύκτια τῆς Βουλῆς.

Καὶ τὸν Ζυγομαλάραρο καθόλου μὴ λησμονεῖ,
τουτέστι τὸν Ἀγκώνη.
Κι' αὐτὸς μὲ προτερόματα στολίζεται πολλά,
ποῦ κι' ἀπὸ μένα, μὲν ἀπὸ τὰ ξέρεῖς πρὸ καλὰ.

Ἰστοῦ Κόντε Θεοτόκαρον σ' ὀκνῶ τὸν σκαρπινάρο
δῶσε καὶ στὸν Σκυλλισαρο, δῶσε καὶ στὸν Πεσίναρο,
μὰ καὶ σιτοὺς ὅλ' τοὺς χωριστοὺς, Νέγραρο καὶ Δραγούμαρο,
πρὸ πάντων ὅμως μὴν ξεχνᾷς τὸν Γιάννη μας τὸν Δούμαρο,
ποῦναι καὶ γνῶσις περὶ σὴν καὶ λόγια μετοχημένα
κι' ἂν μὴ στὸ Βουλευτήριον θῶναι τὴν γὰρ σένα.

Π.— Δὲν τὸν ξεχνᾷ, Φασούλαρε... φουσκῶναι σὰν τουλούμαρος
καὶ σ' ὅλους σκουίζω Δούμαρος.

Φ.— Ἀσπρὸ στὸν Γιάννηκωσταρο, γενναῖο στρατιώτη,
σεμνὸ καὶ πατριώτη
ἀλλ' ἂν καὶ στὸν Ἰσιδώρο δὲν δώσῃς τὸν Κολάταρο
θὰ φῆς σπουδαῖο μπάταρο.

Νὰ δώσῃς, Περικλέταρε, τὴν νῆφοιστὸν στοὺς κρετινοὺς,
καὶ στὸν Καλλυρονάσσαρο, ποῦναι παλῆς μου γείτονας,
ἀπὸ παιδὶ τὸν γνῶρισα κι' ἐπαίσαμε, κεφάλαι,
τοὺς βόλους, τὴν ἀμπάριζα, καὶ τὰ παιγνίδια τᾶλλα.

Ἄσπρῳ κι' ὁ Γονναράκαρος, ῥήτωρ καὶ ὅλα φῖνος,
κι' ὁπότεν ἄλλοτε, κοινὲ,
καθόμουν στὸν Μαλακατῆ,
πολὺ συχνὰ στὸ σπῆτι μου διέτριβε κι' ἐκεῖνος.

Κτύπα τὸν μπασαβιόλαρο, κτύπα καὶ τὸν γρᾶν κάσσαρο,
κ' ἄσπρο' στὸν Μητισοπούλαρο νὰ δώσης τὸν Θανάσαρο,
φίλος κ' αὐτὸς καὶ γνώριμος
κ' εἰς ἡλικίαν ὄριμος.

Οὐ μὴν καὶ τὸν Θανάσαρο τὸν ἄλλο νὰ ψηφίσης,
ἦγουν τὸν Εὐταξίαρο, ποῦναι σφριγῶσα φύσις,
καὶ τοὺς Δοκροὺς παραίτησε, κ' Ὀζόλας κ' Ὀπουντίους,
κ' ἦλθε νὰ γίνῃ φόβητρον ἐδῶ' στοὺς ἐναντίους.

Αὐτὸς δὲν εἶναι τοῦ σωροῦ,
βαρύνει μὲς' στὴ ζυγαριὰ,
καὶ μὲ τὸν Μητισο πρὸ καιροῦ
ἔγιν' ἡκαν ἀπὸ δρῶ χωριὰ.

Κτύπα τὸν τουμπελέκαρο
καὶ δῶσε καὶ στὸν Λέκκαρο,
φρούκτωσε τὸν σανίδαρο
κ' ἄσπρο' στὸν Λεωνίδαρο,
ποῦ κάνομε παρέα
κάτω' στὸν Φαληρέα.

Πρέπει, βρὲ Περικλέταρε, στὴ δρᾶσι μας αὐτὴ
νὰ βγάλῃ καὶ τὸ Φάληρο' δικὸ του Βουλευτὴ,
κ' ὧ' ξεῖν' ἀγγέλλειν τάχιστα' στοὺς παραθαλασσίους
πῶς Λεωνίδαρος νικᾷ χωρὶς τριακοσίους.

Παρακαλῶ νὰ ψηφισθῇ κ' ὁ Παπαβασιλείαρος,
ποῦναι γιαντὸς δημοφιλὴς καὶ ρήτωρ ὅχι φλύαρος,
καὶ στὸν Ἀγγελοπούλαρο νὰ δώσης, τσελεπή...
γὰ τοῦτον ἄλλοτε θαρρῶ κ' ὁ γέρος τῶχε' πῇ.

Μὰ τώρα γὰ τὸν Ράλλαρο, τὸν πρῶτο καπετάνο,
θαρρῶ πῶς εἶναι περιττὸν συστάσεις νὰ σοῦ κάνω.
Συνέφαγε' στὰ Τρίκκαλα καὶ μὲ τὸν Χατζηγάκη,
κ' ἔρχεται σὲ λιγάκι.

Καὶ γὰ τὸν Πεσμαζόγλαρο γράφω' στὸ φύλλο χῶρια
κ' ἔχω καὶ τὴν εἰκόνα του, ποῦ φαίνεται πανόρηα.

Σήκω σ' Ἐκκλησιᾶς νὰ πᾶς,
τῆς Ἀθήνας εὐπατριδίη,
κ' ἂν τὴν Κρήτην ἀγαπᾷς
ψήφισε καὶ τὸν Φανδρίδη.

Σύρε καὶ στὸν Καλλισπέρη
γὰ νὰ τὸν καλῃσπερίσης,
καὶ μὲ τὸ δεξιὸν σου χέρι
πήγαινε νὰ τὸν ἄσπρίσης.

Πετάξου καὶ στὴν Λειβαδιὰ καὶ πᾶς : Ἑλλὰς ἀνέστη,
καὶ ψήφισε τὸν Δούκαρο, τὸν Νάκαρο τοῦτέστι,
ποῦ σὰν Δαυὶδ' στὸν Λάππαρο τὸν Γολιάδ' ψηλόνει
κ' ἔμπροσ εἰς τὸν Μπουφίδαρο, καὶ μὲ τοὺς δρῶ μαλλόνει

Κ' ἄφου, βρὲ Περικλέταρε, συντρέξης καὶ τὸν Νάκαρο,
βάλε' στὰ πόδια σου φτερά.

καὶ πέρν' ἀπὸ τὴν Λιμηρά,
καὶ τὸν Στελλάκη ψήφισε καὶ κάνε τον Στελλάκαρο.

Μὲ ψήφους, λόγους καὶ φωναῖς
ἐκείνους νὰ συνδράμῃς,
ποῦ κάλπαις ἔχουν ὀρφαναῖς,
κ' ὅ, τι ἔμπορεῖς νὰ κάμῃς.

Νὰ πᾶς ἀπὸ τὴν Ἀμφισσα καὶ γὰ τὸν Κρεμμεζή,
ποῦ σὰν ἀδέλφῃ γὰ καιρὸ' περάσαμε μαζί,
καὶ γὰ τὸν Κασσαβέταρο νὰ πᾶς ἀπὸ τὸν Βῶλο
καββάλα σ' ἓνα πῶλο.

Μὲ τραῖνα καὶ μ' ἀτμόπλοια ταξείδευε καὶ ξέρασε
κ' ἀπὸ τὴν Σίφρῳ πέρασε,
καὶ πᾶς' στὸν Προβελέγγιο νὰ φάῃ τὸν Κουλούρη,
ποῦ τοῦ γινε τσιμποῦρι.

Μᾶς περιμένει βρέμουσα τῶν ἐκλογῶν, ἡ πλάσις,
φίλοι μας ὅλοι καὶ γνωστοί,
νέοι καὶ γέροι σεβαστοί,
καὶ τὸ χατήρι κανενὸς δὲν πρέπει νὰ χαλάσῃς.

Τὶ μούραις, τὶ προγράμματα, καὶ τὶ φιλοπατρία !...
τὶ νὰ τὴν κάνω σήμερα τὴν μὴδ ψηφοφορία :
Ἦθελα τοῦτους τοὺς καιροὺς, ξυλέγῃ μου κεφάλι,
χίλιαι φοραῖς νὰ ψήφισα καὶ λίγο νάναί πάλη.

Λεβίδαρος, Κορδόναρος, κουμπούραις' στὸν ἄερα,
κ' ἓνας Ἰάπων ἐφθασε προσφάτως ἐδῶ πέρα.
Κ' αὐτὸς θαρρῶ πῶς ἔρχεται πρὸς χάριν τῶν Ἀγώνων
κ' ἀρχαιολόγος φαίνεται καὶ λάτρης τῶν προγόνων.

Ἐγὼ φωνάζω πρὸς αὐτόν : Ράλλαρος, Θεοτόκαρος,
κ' αὐτὸς φωνάζει πρὸς ἐμέ : Νοτίζδαρος, Κουρόκαρος,
Τοῦ λέω : μπὰμ κουμπούραρος,
μοῦ λέει : Πόρτ — Ἀρθούραρος.

Τόγγαρος σκουίζει κ' Ἰταρος,
Μικάδος Μοντισοχίταρος...
Καὶ σὺ τί τοῦ πες : ...
Μύταρος.

Μοῦ λέει : Γιαμαγάταρος,
κ' ἐγὼ πρωτοπαλήκαρο
Ρωμηός, τοῦ λέω, γάταρος,
ποῦ τρέμει τὸν ποντίκαρο.
Τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς : Μανφίλας, Μανώλας,
ἦρε βορᾶς κ' ἀμόλας.

Π. — Μ' ἐλύσσαξες, Φασούλας, θρέμμα Ρωμηῶν ἀδέκαρο,
κ' ὅρσε καμπόσας κοντακίαις μὲ Μάνλιχα κονφένκαρο.